

DOPIS NA ROZLOUČENOU

*Moji milí drazí,
asi si dovedete představit, jak mi v tuto chvíli je...*

A tak bych vám všem chtěl - možná už na sklonku svého života - napsat, co jsem vám snad měl říkat často dříve: že jsem vás všechny měl tak rád...

Vzpomínejte na svého tátu, dojde-li podle mínění tohoto světa k nejhoršímu. Vždy jsem cítil, že jsem v rukou Božích, a pokud v nich zůstanu, nebojím se - nic se mi nemůže stát, i když tady na světě se to možná bude jevit jinak. Netruchlete nade mnou, spíše se radujte. Pevně věřím, že dále budu moci být s vámi a u vás a že i vy všichni jednou přijdete tam, kam se lidé bojí odcházet...

Nezapomeňte se za mne modlit. A nezapomínejte na svoji víru, jen ta nám pomůže snášet obtíže tohoto pozemského života..

*Váš táta, onoho dopoledne,
odkud vedla cesta do nemocnice.*

Vybráno (a redakčně upraveno) z biografické knihy:
Hovory na nemocničním lůžku,
kterou sestavil P. Vladimír Benedikt Holota OFM.